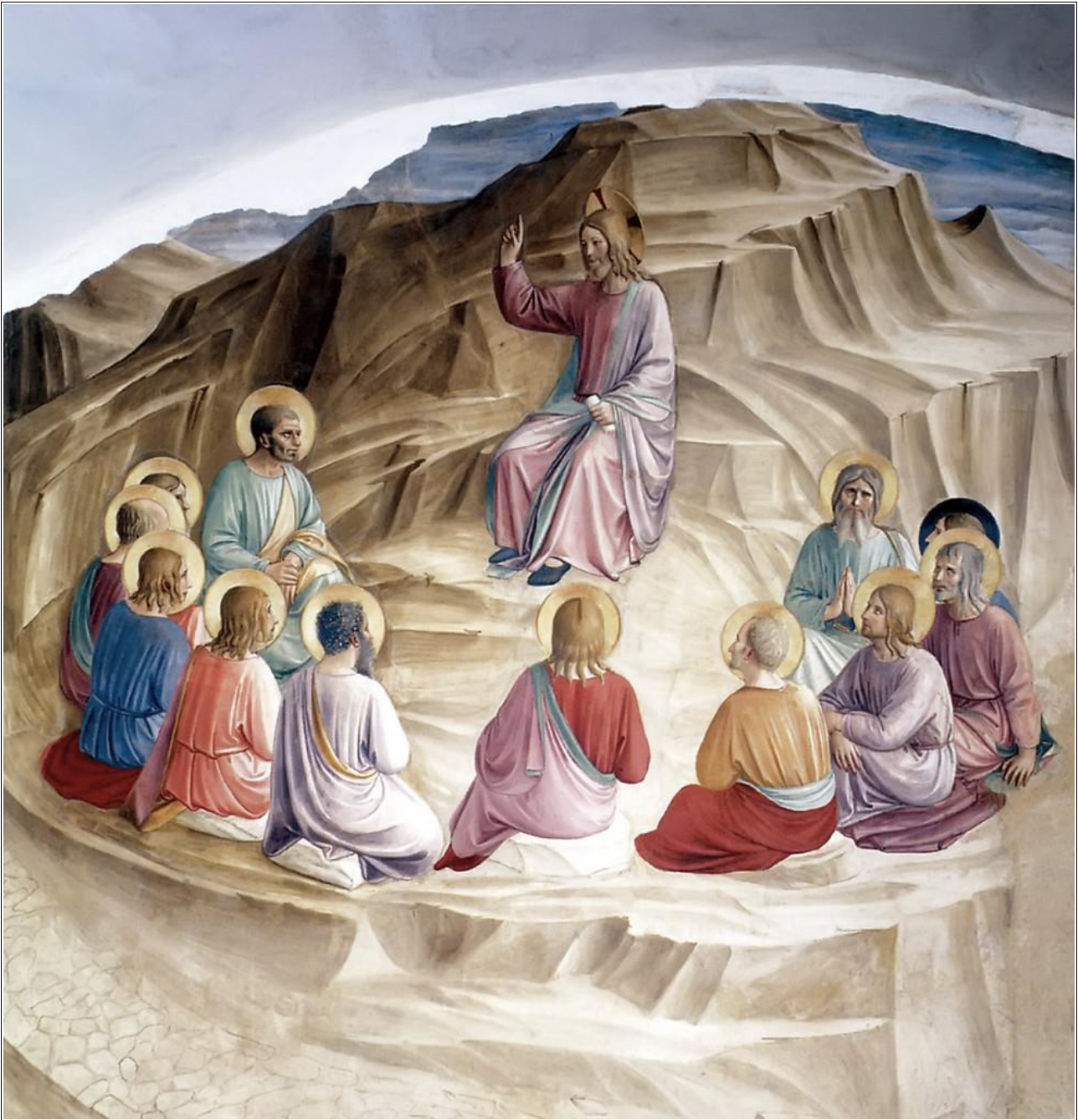

**Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 4/5 februari 2023
vijfde zondag door het jaar¹**

Beato Angelico, de Bergrede

“Gij zijt het zout der aarde”.
De eerste grote uitspraak van Jezus vandaag.

---

¹ Jesaja 58, 7-10; psalm 112; 1 Korintiërs 2, 1-5; Matteüs 5, 13-16

Zout is voor ons lichaam van levensbelang. Niet teveel gebruiken, want dan loopt de bloeddruk gevaarlijk op. Maar ook niet te weinig, anders smaakt de soep slap en laf.

Ooit was zout, in het Latijn 'sal', zó kostbaar dat soldaten een deel van hun soldij in zout kregen uitgekeerd: sal, sal-aris.

Meteen na de zaligsprekingen: 'zalig de armen van geest, zalig de zachtmoedigen, de vreedstichters', noemt Jezus allen die hem volgen (niet alleen de twaalf apostelen), *zout en licht*.

Zout, sal, soldij, salaris. Jezus noemt ons kostbaar.

De smaak, het zout van het evangelie voor de armen, de vreedstichters, de zachtmoedigen, mogen wij doorgeven.

Wij christenen moeten niet perse de meerderheid hebben.

Integendeel, zoals een klein beetje zout in de soep het verschil maakt, zo kunnen wij, hoe klein wij als kerk ook zijn, het verschil maken in de wereld. Dat begint al in deze grote kerk.

Dit gebouw komt tot leven als er mensen binnenkomen.

Het gebouw krijgt kracht en smaak *door ons* hier. Ook al zijn het er maar weinigen.

Dat ondervonden wij deze week nog toen we hier samen waren met onze twaalf eerste communicantjes. Het huis ging leven door hun nieuwsgierige blikken, hun zuchten van verwondering over wat hier wel niet te zien is, de pittige kou, het fraaie winterlicht, toen de zon even door de hoge ramen straalde.

Of afgelopen vrijdag toen een jong bruidspaar met zijn honderden gasten onze rijen vulden en zij dit huis vervulden van verrukking, verlangen, belofte, geloof, hoop en liefde.

Zo mag de geloofsgemeenschap zijn die achter Jezus aangaat en naar Hem luistert, terwijl Hij zijn Bergrede uitspreekt voor onze wereld. De kerkgemeenschap: niet een gezelschap van om de terugloop van onze aantallen somberende, kwijnende club, maar mensen die met de weinigen die wij zijn en met het weinige dat wij te bieden hebben, een verschil maken in deze wereld, een beetje zout, smaak brengen in het leven van mensen. Niet voor onszelf redden wat er te redden valt, maar redden *wie* er te redden is in deze samenleving, deze wereld die vaak kraak noch smaak heeft, en waarin het licht van de menselijkheid maar al te vaak wordt verduisterd door polarisatie, schreeuwerigheid, ontevredenheid, geweld, oorlog.

"Gij zijt het licht van de wereld."

De *tweede* monumentale uitspraak van Jezus over ons.

Het licht dat wij in ons dragen; het licht van ons geloof moet niet worden weggezet in een besloten ruimte van getrouwen, een *inner circle*. Het mag een licht zijn waardoor mensen die in wat voor duisternis ook leven, weer iets kunnen zien, iets van toekomst kunnen zien, zich weer kunnen warmen in de kilte van hun bestaan.

Ik moet denken aan paus Franciscus die (van-)morgen zijn apostolische bezoek aan Congo en Zuid-Sudan afsluit. Deze paus kiest zijn reisdoelen niet in de welvarende landen van de zogenaamde eerste wereld, waar de meeste mensen vinden dat zij zichzelf wel kunnen redden, zonder God of maatschappij. Hij reist ondanks zijn 86 jaar en ondanks zijn pijnlijke knieën liever naar landen waar de nood het hoogst is en de hoop het hoogst oplaait. Volken en hun nood, die niet in onze kranten en palaver-shows genoemd worden, plaatst hij in het licht.

Dat is het voorrecht en de opdracht van de leerlingen van Jezus, van de kerk, om een licht te zijn in duistere tijden en landen.

Wij zijn bevoorrecht dat Jezus ons zout en licht noemt.

Waarachtig een gave. Maar ook een opgave.

Geve God dat onze bloedsomloop, en die van onze wat gelaten kerk, weer iets *oploopt* en ons aanspoort en aanstoot zoals het licht in de morgen.

Christus, U bent het Licht, overdek ons, vuur ons aan.

Amen.

pastoor Nico van der Peet